

JAKOB MAKSIMILIJAN,

po Božjem usmiljenji knez in škof Lavantinski, prisednik Sedeža Njih Svetosti, Rimskega Papeža, dohtar bogoslovja

i. t. d. i. t. d.

Vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda, Jezusa Kristusa.

Po sedaj veljavni navadi obhaja kat. cerkva vsakih petindvajset let takó imenovano sveto leto. To se pravi, kat. cerkva ponudi tako leto po svojem najvišem pastirji, Rinskem Papežu, vernim celega sveta svoje duhovne zaklade v obilnejši meri, kakor druge krati, in jim daje obilnejšo priložnost, se skozi sv. spoved popolnoma spraviti z Bogom.

Tako sveto leto je tudi letošnje leto 1875, kakor so ga sv. Oče Papež Piji IX. v okrožnem listu do vseh škofov kat. cerkve dne 24. decembra 1874 razpisali, in iz katerega lista Vam v Vašo tolažbo in veselje poglavitne nauke in naročila podam.

Sv. Oče pišejo:

„Častitljivi bratje in ljubljeni sinovi!

Pozdrav in apostoljski blagoslov!

Zavoljo hudih stisk sv. cerkve in sedanjega časa sploh, ki nas silijo, pri Bogu pomoči iskati, nismo ves čas svoje apostoljske službe nikoli opustili, vse vernike opominati, naj bi si prizadevali, jezo Božjo potolažiti, in se po svetem življenji, spokornih delih in pobožnih prošnjah milosti Božje vredni storiti. V ta namen smo večkrat z apostoljsko radodarnostjo duhovne zaklade sv. odpustkov odprli, da bi verni kristjani k resničnemu kesanju podžgani in v zakramentu sv. pokore grešnih madežev oprani, se s toliko večim zaupanjem tronu milosti bližali in vslišauje svojih prošinj dosegli. To smo slednjič storili o priliki občnega Vatikanskega zbora, da bi prevažno delo, v blagor vesolne cerke začeto, tudi molitve vseh vernikov pri Bogu podpirale. In akoravno smo morali zavoljo prežalostnih okoliščin našega časa nadaljevanje zbora preložiti, vendar odpustkov, ki smo jih takrat po šegi sv. leta razpisali, nismo ustavili, ampak razločno izrekli, da ti odpustki, kakor dosihmal, tudi zanaprej vernemu ljudstvu odprti ostanejo.

V teku žalostnih dni se je približalo leto 1875; tedaj leto, ki je po postavah naših prednikov na stolu sv. Petra za obhajanje vesoljnega jubileja ali svetega leta odločeno. S koliko slovesnostjo in pobožno gorečnostjo so se sv. leta obhajala, kadar je kat. cerkva mir uživala, nam priča zgodovina starodavnih in novejših časov. Vselej je veljalo sv. leto za leto duhovnega očiševanja vesoljnega vernega ljudstva, za leto odrešenja in milosti, odpuščenja in sv. odpustkov. Iz vseh krajev sveta so hiteli verniki v to Naše slavno mesto in k Sedežu sv. Petra, kjer so se jim v obilnosti vsi pomočki sprave in milosti delili.

Kako častito in slovesno je bilo tisto sv. leto, katero je naš Prednik blagega spomina, Leo XII., leta 1825 razpisal! Z nepopisljivo navdušenostjo je bil razglas po vsem kat. svetu sprejet; skozi celo leto se je vrstila procesija za procesijo k grobu sv. Petra, in došli romarji so razodevali toliko vero, pobožnost, ljubezen in vse druge čednosti, da si je takratni Papež k sjajnemu izidu sv. leta po pravici srečo voščiti zamogel. O da bi bile naše osebne razmere in razmere sedanjega sveta sploh take, ker leta 1850 zavolj takratnih prebitkih okoliščin jubileja nismo mogli slovesno obhajati, da bi ga zamogli vsaj letos po nekdanji šegi in z nekdanjo sjajnostjo praznovati! Ali Bog je tako dopustil, da se stiske in viharji niso potolažili, temveč le še hujši postali.

Vender ko v duhu premišljujemo toliko nezdod, ki cerkvo stiskajo, kako si njeni sovražniki po vsej moči prizadevajo, Kristusovo vero v krščanskih srcih zatreti, zdravi in čisti nauk cerkve popačiti in strup brezbožnosti vse povsodi razsijati, kako se vrnim kristjanom po vseh krajih zanjke zapeljivosti stavijo, kako se spačenost in razujzdanost od dne do dne množi, kako nesramno se božje in človeške pravice spodkopavajo, kar vse na to meri, da bi se v človeških srcih tudi slednji čuti pravičnosti in spodobnosti zatrli; ko vse to premišljujemo in si k sreči ženemo, da je pri navalu tolikih nevarnost le še večja dolžnost Naše apostolske službe, da si po vsej moči prizadevamo, da se vera in pobožnost vtrdi in razeveta, da se duh molitve podžiga in množi, da se grešniki z razkrušenim srcem k spreobrnjenju spodbudijo in grehi, ki jezo Božjo dražijo, skozi dobra dela odkupijo, kar vse ravno sveto leto namerava: se nam je zdelo, da bi ne bilo prav, ako bi se vernim kristjanom prilika vzela, se udeležiti prevelike dobrote (svetega leta), kolikor nam ga okoliščine časa obhajati dopusté, da bi v duhu pokrepčani toliko bolj srčno po stezi pravičnosti hodili, in grehov očiščeni toliko ležej pri Bogu usmiljenje in obilno odpuščenje dosegli.

Naj tedaj vesoljna vojskovalna cerkva Naš glas zasliši, s katerim v njeno poslavljenje, v posvečenje vernega ljudstva in v čast Božjo splošni in veliki jubilej za celo prihodno leto 1875 napovemo, oznanimo in razpišemo. Z ozirom na ta jubilej vstavimo po svoji apostolski oblasti one odpustke, ki smo jih o priliki Vatikanskega zbora v obliki sv. leta razpisali, ter odpremo na široko oni nebeški zaklad, kateri zasluženje, trpljenje in čednosti Kristusa, Gospoda našega, njegove deviške Matere in vseh svetnikov v sebi zapopada, in kateri je Nam izročén, da ga dušam v zveličanje delimo.

V zaupanji torej na usmiljenje Božje, vpirajoči se na oblast sv. apostolov Petra in Pavla, in po svoji lastni najvišji oblasti, katero nam je Kristus izročil na zemlji zavezati in razvezati, milostno dovolimo, da zamorejo enkrat v imenovanem času popolne odpustke svetega leta zadobiti vsi in posamezni verni kristijani, ako svoje grehe resnično obžalujejo; se jih spovejo in sv. Rešnje telo prejmejo, bodisi da v tem slavnem mestu stanujejo ali tu sem na Božjo pot pridejo, ali daleč od tod na kateremkoli kraji sveta prebivajo, da le v zavezi s tem apostolskim sedežem in v pokorščini do njega živijo.“

Potem naštejejo sv. Oče pogoje, pod katerimi se zamorejo odpustki sv. leta zadobiti, in ti so:

1. Vredno prejemanje zakramentov sv. pokore in Rešnjega telesa.
2. Obiskovanje raznih cerkev. Za Rimsko mesto odločijo sv. Oče štiri najmenitnejše cerkve, namreč: sv. Petra, sv. Pavla, sv. Joaneza v Lateranu in cerkvo Matere Božje, Maria Maggiore imenovano. — Za druge kraje pa dajo škofom oblast, cerkve določiti, in sicer, če je mogoče tudi štiri cerkve enega kraja ali bližnje okolice. Te odločene cerkve se morejo obiskovati skozi petnajst dni zaporedoma; velja pa tudi, če se obiskujejo ne zaporedoma, in sicer najmanj enkrat na den.

3. Molitve v posebni namen. Pri obiskovanji cerkev naj se moli v ta namen: da bi usmiljeni Bog sv. kat. cerkev po vsem svetu razširil in jo povzdignil, — da bi sedež sv. Petra sovražnikov rešil, in rimskega Papeža blagoslovil in ohranil, — da bi vse krivoverce zatrl, krivoverce pa k spreobrnjenju pripeljal, — da bi vsemu krščanskemu ljudstvu mir in edinost podelil, — in sploh vse sv. želje izpolnil, ktere sv. Oče zastran katol. cerkve imajo. (Kdor si ne more vseh teh namenov zapomniti, zadostuje, če sploh po namenu sv. Očeta moli. — Kaj in koliko naj se moli, ni rečeno; naj tedaj moli vsak, kakor ga njegova lastna pobožnost nagiba.)

Odpustki sv. leta, kateri se zamorejo, kakor je bilo že rečeno, le enkrat prejeti, se zamorejo tudi dušam v vicah, kakor priprošnja darovati.

Da se zadobljenje teh odpustkov, kolikor mogoče, vsem polajša, naročajo sv. Oče sledeče:

1. Kteri se po morji vozijo, ali po suhem potujejo, zamorejo te odpustke prejeti, če kakor hitro domu pridejo, ali se sicer na katerem drugem kraji vstanovijo, zgorej stoječe pogoje dopolnijo in škofijsko ali farno cerkvo tistega kraja obišejejo.

2. Tistim, ki se v ječah znajdejo, — onim, ki zavolj bolezni ali drugih veljavnih vzrokov odločenih cerkev obiskovati ne morejo, — enako nunam, in drugim Bogu posvečenim devicam, pa tudi deklicam in takim ženskam sploh, ki v samostanih ali drugih duhovnih hišah skupaj živijo, zamorejo škofje obiskovanje cerkev v ktero drugo dobro delo spremeniti.

3. Otrokom, ki sicer že k spovedi hodijo, pa za sv. obhajilo še niso godni, se zamore sv. obhajilo s katerim drugim dobrim delom zamenjati.

4. Minihom, pa tudi svetnim duhovnikom in drugim svetnim ljudem, ki v pobožnih hišah živé, enako vsem pobožnim družbam in bratovščinam sploh, ki bodo odločene cerkve v procesijah obiskovali, se zamore po njih duhovnih prednikih število cerkvenih obiskovanj zmanjšati. —

5. Tudi tisti, ki so s pobožno gorečnostjo naložena dobra dela začeli, pa od smrti prenačljeni cerkvenih obiskovanj niso mogli dovršiti, zadobijo odpustke sv. leta, če so le zakramente sv. pokore in Rešnjega telesa vredno prejeli.

6. Spoved za odpustke sv. leta se zamore pred vsakim spovednikom opraviti, ki je od škofa tistega kraja, kjer spoveduje, za spovedovanje pooblaščen. Vsi taki spovedniki imajo tudi oblast, pa le pri tisti spovedi, ki se za odpustke sv. leta opravlja, odvezati do vseh grehov in cerkvenih kazni, ki so sicer papežu ali škofom pridržane; zastopi se, da more biti grešnik sv. odveze vreden, in da se mu naloži dostojna pokora, in se mu sploh naroči, kar je morebiti po cerkvenih postavah še posebej predpisano. Vrh tega imajo spovedniki še oblast, v druga dobra dela spremeniti vse storjene, če tudi s prisego potrjene obljube, ktere so sicer Rimskemu Papežu pridržane. Izvzete so le naslednje obljube: obljuba večne čistosti; obljuba, v duhoven red (kloster) stopiti; obljuba, skozi ktero je že kdo drugi kako pravico dosegel, ali bi kdo drugi škodo trpel, ko bi se ne izpolnila; slednjič še tudi tako imenovane spokorne obljube, to je, take, katerih edini namen je, človeka zanaprej pred grehom varovati, razun če se mu zamore naložiti ktero drugo dobro delo, ki ima enako moč, ga zanaprej pred grehom varovati.

Potem dajo sv. Oče še posebne opomine raznim cerkvenim predpostavljenim; slednjič pa sklenejo svoj list takole:

„K sklepu obrnemo svojo besedo do Vas vseh, ljubljeni sinovi kat. cerkve, in Vas opominamo z očetovsko ljubeznijo vse skupaj in vsakega posebej, da se sedanje prilike, ki vam odpustke svetega leta ponuja, takó poslužite, kakor vam vestna skrb za vaše dušno

zveličanje veleva. Če kedaj, je gotovo zdaj potreba, da vsak zmed vas, ljubeznjivi! svojo vest očisti od grešnih djanj, ki dušo umorijo, da pravično življenje nastopi, vredni sad pokore nabira, in zdaj s solzami spokorne žalosti seje, da bo enkrat žel z večnim veseljem. Neskončni večni Bog nam sam jasno kaže, kaj od nas tirja, ker nas že tako dolgo zavoljo naših grehov s šibo svoje pravične jeze tepe.

Ako se kje kak narod v hudi stiski znajde, odpravi poslanca k sosednim narodom s prošnjo, da mu pridejo na pomoč. Napravimo mi še boljše, in obrnimo se naravnost k Bogu; njega kličimo na pomoč, k njemu se povrnimo iz celega srca z molitevjo, postom in milošnjo. Kajti, bolj ko se mi Bogu bližamo, dalje proč od nas bodo bežali naši sovražniki.

Vi pred vsemi zaslišite Naš apostoljski glas, kajti v Kristusovem imenu govorimo, vi, ki težko butaro na svoji duši nosite, ki ste stezo zveličanja izgrešili, in pod jarmom grešnih navad in pod sužnostjo hudega duha ječite. Nikar ne zaničujte zakladov dobrotljivosti in potepušljivosti božje! Nikarte, da bi vam vaša trdovratnost vsak izgovor pred večnim Sodnikom vzela, ker takó pripravno priliko imate, odpuščenje grehov doseči. Nikar ne množite jeze Božje za den pravične in neizprosljive sodbe. Odprite svoja srca; spravite se z Bogom! Svet mine in njegovo poželenje! Slečite toraj dela teme in oblicite orožje luči. Nikar ne bodite dalje sovražniki svoje lastne duše, ampak prizadevajte si, da ji na tem svetu pravi mir, unkraj groba pa večno plačilo preskrbite, ki je le pravičnim pripravljeno.

Da bi sveto leto tudi svet in zveličaven sad rodilo, temu bodi zastava vseh milost in nebeških darov apostoljski blagoslov, ki ga vsem, ki v zavezi kat. cerkve živijo, iz dnu srca in z vso ljubeznijo v Gospodu podelimo.

Dano v Rimu pri sv. Petru, dne 24. decembra 1874 v 29. letu Naše apostoljske službe.

Piji P. P. IX. " "

Ljubeznjivi v Kristusu! zdaj ste zaslišali glas našega vesoljnega Očeta in najvišjega Pastirja.

Temu dostavljam jaz še svoje opomine in za našo škofijo potrebna naročila, ter zaupam, da bote tudi moje besede radi poslušali in dopolnili.

Vestno tedaj porabite čas zveličanja, ki se vam ponuja; ne dajte, da bi vam memo šel brez prida! Kdo ve, ali še prihodnjega svetega leta ućakamo? Vender, če sedanje sv. leto dobro obrnemo, in nas Bog že pred prihodnjim k sebi pokliče, smemo zaupati, da ga bomo tamkaj obhajali, kjer veselja nijena grenkost ne moti, v družbi namreč vseh svetnikov in izvoljenih Božjih.

Sveto leto je, ki se vam oznanuje; sveto zavolj nebeških zakladov, ktere cerkva takó rekoč pred vašimi očmi odpira; sveto zavoljo obilnih prilik in nagibov k posvečenju naših duš. O da bi bilo v resnici za nas vse sveto leto; to je, da bi nas vse na stezo svetosti pripeljalo! Ne pozabite pa, ljubeznjivi! da je to na nas ležeče, na tem namreč, ali in kako bomo gnade, ki se nam ponujajo, porabili, in na gorečnosti, s katero se bomo k sveti pokori obrnili. Nikar ne spregledajte, da čas sam na sebi nas nikakor ne more očistiti in z Bogom spraviti. „Prinesite vreden sad pokore,“ kliče sv. Joanez krstnik v puščavi (Mat. 3, 8.) To je pogodba, ki od naše strani odpuščenje grehov določí. Brez resnične pokore se tudi v sv. letu odpuščenje grehov ne prejme.

Spovedniki prejmejo od sv. Očeta, kakor ste slišali, potrebna naročila in večje oblasti, kakor jih sicer imajo. Vsak čas bodo pripravljene, vam v spovednici postreči in vam pri očiševanju vaše vesti ljubeznjivo pomagati. Oj pridite torej radi, pa vselej dobro pripravljene k spovednici; — tudi vas prosim: pridite, ki morebiti že dolga leta sv. spoved odlagate. Naj vas nikar nazaj ne drži ne prazen strah, ne napačna sramožljivost pred ljudmi,

da si pravi mir svojega srca poiščete, ki le v tem obstoji, da z Bogom v miru živimo. — Dostaviti vendar morem zastran spovedi, da ena in ista spoved in obhajilo ne velja ob enem za veliko noč in za odpustke sv. leta; kajti velikonočna spoved z obhajilom vred je že itak skozi četrto cerkveno zapoved pod smrtnim grehom zapovedana; — spoved in obhajilo za odpustke sv. leta pa je kakor posebno dobro delo od sv. Očeta še posebej zaukazano.

Zastran obiskovanja cerkev določim za Mariborsko mesto stolno cerkev, cerkev sv. Alojzija, in dve predmestni cerkvi Matere Božje in sv. Magdalene. Za vse druge kraje določim povsod farno cerkev in prepuščam vašim častitim dušnim pastirjem, da še druge cerkve ali kapele določijo. V ta namen zamorejo služiti tudi kapele ali križi ob cestah, zlasti kjer fara nêma nijene podružne cerkve, ali pa je podružnica predalječ od farne cerkve. Celó posamezni altariji farne cerkve zamorejo v sili služiti za postaje ali štacijone. V tem slučaju je pa treba, da se procesija, ko je eden altar, kakor štacijon sv. leta, obiskala, venkaj iz cerkve poda in okoli cerkve gredoča zopet k drugemu altarcu povrne.

Kjerkoli in kolikor je mogoče, naj se cerkve obiskujejo v procesijah, ktere dušni pastirji vodijo. Kdo bi dvomil, da združena molitva v spokornih procesijah Bogu posebno dopade?

Sv. Oče naročajo, kakor ste slišali, da se morejo vse za obiskovanje odločene cerkve na eden den obiskati, in da je petnajst takih obiskovanj za pridobljenje odpustkov sv. leta potrebnih. Ob enem pa dovolijo, da smejo škofje tistim, ki v procesijah odločene cerkve ali kapele obiskujejo, število teh obiskovanj zmanjšati. Vsled tega dovoljenja določim jaz za našo škofijo, da velja ena procesija do vseh odločenih cerkev ali kapel za pet posameznih obiskovanj; takó da kdor je vsako odločeno cerkvo ali kapelo trikrat v procesiji obiskal, je s tem petnajst obiskovanj izpolnil, in v tej zadevi svojo dolžnost dovršil.

Moja želja je, ker sta dva dušna pastirja, naj se te tri procesije dvakrat ponovijo, da se jih bodo zamogli — zlasti če je fara velika — vsi farmani udeležiti. Kjer je pa eden sam dušni pastir, naj se te tri procesije vsaj enkrat opravijo.

Pri vseh štirih postajah (to je, cerkvah ali kapelah) naj dušni pastir naprej, ljudstvo pa za njim moli.

Pri prvi postaji, (od koder procesija začne) naj se moli naj poprej Očenaš in češena Marija v izrečni namen, sv. odpustke zadobiti. Potem se molijo tri božje čednosti, očitna spoved, *) cerkvena molitva v čast svetnika, kteremu je cerkva posvečena, slednjič pet Očenašev in česenih Marij in enkrat apostoljska vera.

Pri drugi postaji se molijo naj poprej litanije vseh svetnikov, potem druge molitve, kakor pri prvi postaji.

Pri tretji postaji se molijo lavretanske litanije, cerkvena molitva v čast dotičnega svetnika, potem molitva za papeža in za škofa, slednjič pet Očenašev i. t. d.

Pri četrth postaji se moli angeljski roženkranc v pet odstavkih. Za vsaki odstavek se moli devetkrat: „Svet, svet, svet si ti Bog Sabaot, nebo in zemlja sta polna tvoje časti;“ in ljudstvo odgovori: Čast bodi Očetu i. t. d. Potem se dostavi Očenaš in češena Marija. Pri besedi Jezus se pri prvem odstavku pridene: „Kteri naj nam podeli pravo spoznanje naših grehov;“ — pri drugem odstavku: „Kteri naj v nas obudi resnično obžalovanje grehov, duha prave pokore in trden sklep poboljšanja;“ pri tretjem odstavku: „Kteri naj nam naše grehe usmiljeno odpusti;“ — pri četrtem odstavku: „Kteri naj nam zaslužene kazni grehov milostno prizanese;“ —

*) Glej sv. oprav. str. 8.

pri petem odstavku: „Kteri naj nas na poti prave pokore ohrani in nam stanovitnost v dobrih sklepih podeli.“ Potem se moli molitva v čast dotičnega svetnika, molitva za odpustke, *) za mir**) in za cesarja; slednjič pet Očenašev i. t. d.

Med procesijo naj se moli navadni roženkranc, ali naj se prepevajo obče znane, od cerkve potrjene zlasti spokorne pesmi.

Kjer se utegnejo procesije popoldne obhajati, morajo biti gotovo do šestih na večer končane. Vender, če je le mogoče, naj se obhajajo predpoldne, takó, da se procesija vselej s sv. mešo začeti zamore.

Bodisi pa, da v procesijah združeni, ali posamezni vsak za sebe cerkve obiskujete, to vas prosim, preljubi v Kristusu! molite pobožno; molite z zbranim duhom; molite s spokornim srcem! — Časi so hudi! Kat. cerkva trpi v mnogih deželah preganjanje. Mnogi škofje in mešniki, ki se po svoji dolžnosti krepko in pogumno za cerkveno pravico potegujejo, so tamkaj že djani v ječe. Katoličanom so tu in tam že njih cerkve vzeli in njih dušne pastirje s siloj odgnali, tako da morajo prvim kristjanom enako božjo službo skrivaje po hišah in samotah obhajati. Z nepopisljivo prekanjenostjo se stavijo nedolžni mladosti zanjke pohujšanja in zapeljivosti; in med verno ljudstvo se trosijo časniki, spisi, knjižice in knjige, ki so polne strupa krivovere in nevere in drugih zmot, ki spodkopavajo vero in budijo v človeškem srci najnevarnejše strasti. Molite torej, dragi moji! za sebe in za one, ki so vaši skrbi izročeni, za stanovitnost v veri, in da v sredi tolike zapeljivosti steze čednosti in pravice nikdar ne zgrešite. Molite za sv. Očeta, ki zavoljo visoke starosti že tik groba stojé, da jim Bog še tudi zanaprej moč in srčnost podeli v izpolnjevanji njih težavne apostoljske službe. Molite za tiste škofe in mešnike, ki ne bodo mogli sv. leta s svojimi ovčicami veselo obhajati, ampak ga bodo zavoljo svoje zvestobe v britkosti obhajali v prognanstvu ali celó v ječi. Molite za vse verne kristjane, ki po širokem svetu zavoljo vere silo trpé, da jim milo solnce svobode in pravice skorej zopet zasije. Molite za sv. kat. cerkvo, da jo vsegamogočni Bog varuje, brani, širi in poviša in ji ljubi mir zopet podeli; molite sploh obilno po namenu, ki ga sv. Oče zastran kat. cerkve imajo. Molite za našega presvetlega cesarja, da jih luč in moč sv. Duha vodi in podpira v pretežavnem vladarskem poklicu, in blagoslovi vse njih prizadevanje za našo časno srečo in blagostanje; molite, da ista luč in moč sv. Duha vodi in podpera tudi duhovne gosposke, ktere je sv. Duh postavil, da vladajo cerkvo Božjo (ap. dj. 20, 28), in katerih dolžnost je, za večno zveličanje svojih krščanskih čred skrbeti. Molite z eno besedo za cerkveno in deželjsko oblast, da kakor obe v blagor človeštvu od Boga izvirate, tako tudi obe v lepi slogi za božjo čast delate in sebi podložne ljudstva in narode po stezi pravičnosti k časni in večni sreči vodite.

„Ljubezen pokrije obilno število grehov“ piše sv. apostol Peter (1 Petr. 4, 8). Zatorej, ljubeznjivi! sklepaite z vajami pokore in zatajevanja, katerih vas tudi odpustki sv. leta ne odvežejo, ampak ktere so, kakor sem že rekel, ravno pogodba teh sv. odpustkov, sklepaite, pravim, z zatajevanjem tudi dobra dela krščanskega usmiljenja in djanske ljubezni do bližnjega, kolikor po svojem premoženji zmorete; in kar sami sebi pritrgate, to podelite z radodarno roko domačim ubogim. Naj bo sveto leto tudi veselo leto za naše revne in uboge brate in sestre. Revščina raste vsepovsodi, o da bi rastlo tudi naše usmiljenje in naša ljubezen!

Ta pastirski list z naznanilom sv. leta vred se vam bo bral in na znanje dal v nedeljo kvinkvagesima. Na pepelnično sredo (10. febr.) ob petih popoldne se bo pri vseh

*) Glej sv. oprav. str. 114.

**) Ibid. str. 20.

(tudi podružnih) cerkvah naše škofije skozi celo uro z vsemi zvonovi zvonilo. Pri tem zvonjenji naj se vaše srce v molitvi obrne k Bogu; kajti začetek je svetega leta.

Enako se bo zadnji den tega leta (31. decemb.) ob petih popoldne skozi celo uro zvonilo. Pri tem zvonjenji se bodo zopet vaša srca v hvaležni molitve povzdignile k Bogu; kajti konec je svetega leta. O da bi ga ne bil nijeden zmed nas zamudil!

Prvo postno nedeljo (14. febr.) bo v vsaki farni cerkvi pred izpostavljenim sv. Rešnjim telesom v posebni namen, naj bi večni Gospod in Bog milostno dodelil, da bi sveto leto nam vsem zares v zveličanje služilo, in da bi se vsi njegovih duhovnih zakladov obilno vdeležili. Pri pridigi se vam bode bolj natanjko razložilo, kakšen namen je sv. cerkev imela, ko je sv. leto vpeljala, in kaj more storiti, kdor sv. odpustke prejeti želi.

Zadnji den tega leta, tedaj na god sv. Silvestra, je zopet, kakor v začetku, predpoldne slovesna služba Božja. Pri pridigi vas bodo dušni pastirji opominali k zvestobi in stanovitnosti do konca, ter vam še posebej razlagali, kako velika je naša dolžnost, sad sv. leta za celo življenje ohraniti, pa nam tudi pomočke naznanili, ki jih je v te namen rabiti potreba. Popoldne ob primerni uri se bodo obhajale zahvalne večernice. Naj poprej bo pridiga*), v kateri se bo v imenu cele fare slovesno Bogu zahvala izrekla za vse milosti in dobrote sv. leta. Potem se bodo molile litanije vseh svetnikov pred izpostavljenim sv. Rešnjim telesom, in pred zadnjim blagoslovom se bode zapela zahvalna pesem „Te Deum laudamus.“

Sklenem svoj list z besedami sv. apostola Pavla (1. Tes. 4, 3.) „To je volja Božja, vaše posvečenje.“ Amen.

Zastran štiridesetdanskega posta, kakor tudi zastran postov med letom velja sledeče:

I. Vsi verni Lavantinske škofije naj se zdržijo mesenih jedi:

1. Vsak petek celega leta.
2. Vsako kvaterno sredo, (petek) in soboto.
3. Na pepelnico in tri poslednje dni velikega tjedna.
4. Na sv. biljo (soboto) pred duhovim ali binkoštni; — 28. Junija, to je, v ponedeljek pred Petrovim (praznikom ss. apostolov Petra in Pavla); — 14. Avgusta, to je, v soboto pred praznikom vnebovzjetja Marije Device; — 30. Oktobra to je, v soboto pred vsemi svetniki; — 7. Decembra, to je, v torek pred praznikom čistega spočetja Marije Device, in 24. Decembra, to je, v petek pred Božičem ali rojstvom Jezusovim.

II. Vsi verni katoličani si naj jedi pritrğajo, ter se na den le enkrat do sitega najejo.

1. Vsak den štiridesetdanskega posta (korizme) razun nedelj.
2. V adventu vsako sredo in petek (namesti postov, ktere so imeli svoje dni pred prazniki sv. apostolov).
3. Vsako kvaterno sredo, petek in soboto.
4. O spredaj zaznamovanih biljah ali dnevih; pred Duhovim, Petrovim, vnebovzjetjem Marije, vsemi Svetniki, praznikom čistega spočetja Device Marije in Božičem.

*) Ta pridiga sme tudi izostati, zlasti na farah, ktere le enega dušnega pastirja imajo.

III. Gledé polajšanja posta se vernim naročuje to-le:

1. Kdor tudi o navadnih sobotah mesa ne vživa in se dovoljenja zastran mesojeje ne posluži, se ve, da opravi dobro zaslužno delo.

2. Kdor o oprostelih dneh (kadar je dovoljeno, meso vživati) meso je, je tim bolj dolžen, si živeža pritrpati, ako ga ne izgovarja starost, bolezen, posebno težko delo, ali kak drug važen vzrok.

3. O vseh oprostelih dneh štiridesetdanskega posta (razun nedelj), o oprostelih sredah adventnega časa, in sploh ob vseh zapovednih postih med letom, ob kterih je meso vživati dovoljeno, vendar nikakor ni dopuščeno, pri enem in istem obedu meso in ribe vživati. Kajti kdor bi obojno ob enem vžival, bi ravno s tem kazal, da nijenega polajšanja ne potrebuje.

4. Oni, ki take oprostene dni meso jejo, naj pobožno v duhu pokore molijo vsak taki den po tri Očenaše, Češene Marije in eno apostoljsko vero v čast britkega trpljenja in smrti Gospoda našega Jezusa Kristusa. Ta molitva se naj opravlja, ako mogoče, z domačo družino na glas.

Kdor o takih oprostelih dneh meso je, naj po svojem premoženji vbogajme daje ali druga dobra dela opravlja, posebno pa naj krčmarji ali oštirji ubožcem ostanke delijo.

Domači dušni pastirji in spovedniki imajo oblast, post še bolj polajšati: 1. boleznikom za nekoliko časa; 2. onim, ki služijo, ali so na hrani pri ljudeh, ki niso naše vere; 3. tudi onim, kterih okoliščine večo polajšanje svetujejo ali tirjajo; 4. zlasti pa takim, ki živež vbogajme prejemajo, pa postnih jedi dobiti ne morejo.

Vsi tisti pa, kterim je potrebno in od zdravnika svetovano, da naj za daljši čas ali za zmirom o postnih dneh meseno jejo, naj si po vsojih dušnih pastirjih od škofa dovoljenja izprosijo. Nihče pa ne sme sam sebe od posta odvezati, vsaj veste, da nam bo vsaka nepokorščina proti cerkvi za greh zarajtana.

5. O oprostelih dneh štiridesetdanskega posta in o adventnih sredah jedi meseno (s špehom) zabeliti (začiniti) je vsem privoljeno; — to velja tudi od navadnih petkov med letom, — izvzeti so le kvaterni petki in velik petek, — pa le za tiste, kteri govejega masla ali težko dobijo ali ga celo dobiti ne morejo, ali pa ga zavolj zdravja vživati ne smejo.

V Mariboru drugo nedeljo po razglašenji Gospodovem, dne 17. januarija 1875.

JAKOB MAKSIMILIJAN,

knez in škof.

Opomba. Te pastirski list se naj 3. predpelnčno nedeljo v vsaki fari in podfari v cerkvi iz prižnice bere.